

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU
MOORD IN EIGEN HUIS

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU

MOORD IN EIGEN HUIS

AUTEUR: KEES VAN DER WAL
OMSLAGONTWERP: KIM KHANH

COZY CRIME SERIE
BOEK # 5

FICTIE

NIETS UIT DEZE UITGAVE MAG WORDEN
VERVEELVOUDIGD, DOOR MIDDEL VAN DRUK, FOTOKOPIE,
GEAUTOMATISEERDE GEGEVENSBESTANDEN OF OP WELKE
ANDERE WIJZE DAN OOK ZONDER VOORAFGAANDE
SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING VAN DE UITGEVER.

COPYRIGHT © 2024 WALKEES

Proloog

In dit vijfde boek over Speciaal Rechercheur Chau zal de lezer zien hoe volwassen Chau wordt, terwijl er een reële bedreiging is voor haar leven, voor haar familie en vrienden, en voor bijna iedereen met wie ze contact had tijdens de vorige onderzoeken.

Het verhaal begint met een moord op de bruiloft van commissaris de Bruin en zijn vrouw Sophie. Het zal iedereen onder grote druk zetten, vooral omdat alle ellende erg dicht bij huis begint en het eerste slachtoffer een bekende was voor iedereen.

Moord, mogelijk seriemoord, constante dreiging, complottheorieën, wraakacties of jaloezie? Lange tijd is niets zeker en lange tijd is er de constante dreiging. En zelfs wat voor dreiging precies, of wanneer dingen zouden kunnen gebeuren, is ook lange tijd niet zeker. De grootste vraag is en blijft lang; wie zit of zitten achter al de misdaden in dit verhaal?

1.

Valentijnsdag, zes uur. Chau had haar ontbijt al, en was druk bezig haar haar te doen en zich voor te bereiden op de grote dag.

Het is de dag van het huwelijk tussen haar baas, commissaris Sam de Bruin, en zijn verloofde, Sophie Simons. Nog maar twee maanden geleden, net nadat ze allemaal waren teruggekeerd van hun vakantie in het resort, en vanwege alles wat er was gebeurd met de moorden die daar plaatsvonden, hadden ze besloten de tijd niet meer te laten voorbijgaan. Dus vandaag is de grote dag, en Chau was gekozen als bruidsmeisje. Eigenlijk zou ze het enige bruidsmeisje zijn naast haar moeder, omdat Sophie hen en alle anderen wilde laten zien dat ze waren uitgegroeid tot haar zeer speciale en gewaardeerde beste vriendinnen. Chau's moeder had er de rol van getuige bijgekregen, en ze had ook de leiding over de hele organisatie van de bruiloft. Chau's vader was de beste man van Sam, en er was ook een speciale rol voor Minh, de jongere broer van Chau, en natuurlijk voor Meow, Chau's hond. De bruiloft beloofde het grootste evenement ooit te worden in hun kleine dorp Voorburg, zoals de mensen van het oudste deel van het inmiddels stadse dorp noemden. Iedereen van de oude dorpskern was uitgenodigd, en ze deden ook allemaal mee aan de organisatie. Zelfs de burgemeester had zijn deel, want hij had voorgesteld om het huwelijksfeest in een grote tent op het centrale plein van het dorp te houden. Hannie en Abel, de eigenaren van de plaatselijke kroeg, waren de uitdaging aangegaan om alles op het plein en in de tent te regelen en in gereedheid te brengen. De lokale winkels en bedrijven hadden allemaal een bijdrage geleverd, met het verstrekken van arbeidskrachten om alles perfect te maken.

Op deze dag werd het bruidspaar om zeven uur (afzonderlijk) naar het resort gebracht, waar ze een paar maanden geleden verbleven, en waar de commissaris en zijn groep verschillende moorden moesten oplossen. Alles in het resort was zo geregeld dat het bruidspaar elkaar niet zou zien, en beiden werden voorbereid om er perfect uit te zien voor het huwelijksfeest.

De trouwerij zelf had al plaatsgevonden, op een zeer informele manier in het gemeentehuis. Het echtpaar had om verschillende redenen besloten om het zo te doen, vanwege de afwezigheid van familie, van zowel de bruid als de bruidegom.

Overdag was te merken dat iedereen in het dorp druk bezig was om er een dag van te maken om nooit te vergeten.

Om vier uur was er een erewacht gevormd van de meeste inwoners van het 'oude' Voorburg en andere gasten, om het paar te begroeten, toen de limousine met het bruidspaar erin met lage snelheid het dorp binnenreed. De limousine reed richting het plein, en iedereen begon hem te voet te volgen. Bij de ingang van de tent stond nog een kleine erewacht van de burgemeester van Voorburg, de korpschef van de politie, hoofdcommissaris Otto Daimler, Chau en haar familie, en alle rechercheurs uit het rechteerheteam van de bruidegom. Toen de limousine op enige afstand van de ingang van de tent stopte liep de burgemeester naar de limousine en heette het stel welkom, waarna ze allemaal over de rode loper naar de ingang van de tent liepen. De burgemeester liep vlak achter het bruidspaar en bij de ingang werd hij vergezeld door de korpschef, de familie van Chau, en alle rechercheurs. Achter hen sloten alle andere gasten aan, en al snel waren alle stoelen in de tent bezet, en liepen De Bruin en Sophie naar achter in de tent en keken zij hoe alle mensen hun plaatsen aan de tafels innamen. Hun tafel stond achterin, in de breedte van de tent, met de burgemeester en de korpschef aan beide uiteinden, en aan de lange zijde die uitkeek op de gasten, het paar en hun vrienden.

De andere tafels met gasten stonden allemaal aan de zijanten van de tent, rondom een grote dansvloer. Naast de tafel van het bruidspaar was een podium gebouwd en daarop speelde een groep muzikanten achtergrondmuziek.

Toen iedereen zat, klom de burgemeester het podium op, en nam plaats voor een microfoon. Dan nam hij beide uiteinden van zijn snor tussen zijn vingers, en draaide ze rond, keek de menigte in, en begon te praten.

“Lieve Sophie, beste Sam, en lieve mensen, allemaal verzameld op deze speciale plek voor deze speciale gebeurtenis. Hier voor u ziet u een trotse man. Trots om de eerste te mogen zijn die jullie allemaal toespreekt op deze zeer speciale dag, bij dit zeer speciale evenement. Vandaag ga ik u niet vertellen dat ik het kort zal houden, ha-ha. Er zijn twee redenen waarom ik het simpelweg niet kort kan houden. De eerste is omdat er zoveel te vertellen is over dit speciale bruidspaar dat we vandaag in ons midden hebben, en de tweede reden is omdat dit een gebeurtenis is die de meesten van ons hier raakt, daar ben ik zeker van. Vandaag hebben we het grootste huwelijksfeest ooit, in ons mooie dorp. Het wordt een feest voor en door ons allemaal, want iedereen heeft het belangrijk gevonden om op één of andere manier bij te dragen aan de organisatie. Hier zien we hoe geliefd ons bruidspaar is, en hoe belangrijk ze zijn voor onze kleine maar hechte gemeenschap.

Sam de Bruin is een man met zo'n waardigheid en toewijding, die ik nog nooit eerder bij een man heb gezien. Sophie Simons, nu Sophie de Bruin-Simons, ha-ha, is een vrouw met dezelfde waardigheid en dezelfde toewijding om goed te doen. Dit maakt ze het perfecte koppel, en dit maakt ze ook een paar, van enorm belang binnen onze gemeenschap. Ik weet het zeker. Ik zal niet de enige zijn die vandaag voor u spreekt, ik kan al iemand raden die graag mijn plaats wil overnemen, ha-ha, maar hoofdcommissaris,” en toen keek hij in de richting van de korpschef.

“Ik zeg je nu, je moet nog even wachten, want eerst gaan we onze eerste toast samen uitbrengen, en dan zullen we iedereen wat tijd geven om te genieten van het begin van dit feest.

Dit brengt me om nog een paar mensen te noemen voordat we echt beginnen. Eigenlijk is dit op verzoek van ons vereerde bruidspaar. De mensen die ik nu ga noemen zijn ook geliefd en zeer gewaardeerd en gerespecteerd, binnen onze gemeenschap, ook al zijn ze nog maar net drie jaar geleden in ons dorp komen wonen.

Ondanks dat ze uit een ver land komen, uit een totaal andere cultuur, hebben ze er maar zo kort over gedaan om één van de meest geliefde en belangrijkste families in ons dorp te worden, en ik denk dat ik zonder enige twijfel kan zeggen dat ze geliefd en bewonderd worden door u allen. Natuurlijk heb ik het over Speciaal Rechercheur Chau en haar familie. U kent ze allemaal, en jullie weten ook al alles over hen, ha-ha. Daarom, om eindelijk tot dat eerste moment van juichen te komen, heet ik de familie op deze speciale manier welkom, maar moet ik nog één ding noemen. Alles vandaag, elke minuut, elk detail van het hele evenement is bedacht, georkestreerd en gecoördineerd, door de moeder van het gezin, die er de afgelopen twee maanden met eindeloze energie en vastberadenheid aan heeft gewerkt. Laten we nu een toast en applaus uitbrengen op deze zeer speciale organisatrice en haar gerespecteerde familie, en natuurlijk op het gelukkige paar dat we nu gaan vieren. Sta alstublieft op, hef uw glas en juich met me mee!” En toen stond iedereen op en juichte en schreeuwde naar de gevierde tafel, en het geluid duurde minuten, totdat de burgemeester besloot dat het tijd was om het podium te verlaten, en plaats te nemen aan de eretafel.

Het werd een dag die de geschiedenis van het dorp Voorburg in zou gaan als één van de meest bijzondere dagen van het dorp, maar niet alleen vanwege het huwelijksfeest.

2.

Chau zat aan de tafel waar de chercheurs zaten, en praatte met Susan. Het was al bijna middernacht, en het feest ging nog steeds door, met veel mensen op de dansvloer, en anderen in aangename gesprekken en gelach aan de tafels.

Meow, de hond van Chau, had haar de hele avond gevolgd, en lag nu aan haar voeten te genieten van een bot dat hij zojuist had gekregen van Abel, de chef-kok en mede-eigenaar van 'De Drie Kronen', het plaatselijke café wat alle catering regelde. Plots stond Meow op en rende weg, luid blaffend, naar de uitgang van de tent. Chau begreep meteen dat er iets mis was, en vroeg Susan om met haar mee te gaan om de reden van Meow's actie te achterhalen. Susan en Chau haastten zich naar buiten waar ze Meow gemakkelijk konden volgen vanwege zijn blaffende en inmiddels bijna huilende geluiden. Ze vonden hem achter de tent waar een tijdelijke toiletgroep was opgesteld. Aan de kant voor de mannen vonden ze Meow achter één van de toiletcabines, maar ze vonden niet alleen Meow.

Meow stond nu te huilen naast een lichaam op de grond. Het was voor Susan en Chau meteen duidelijk dat ze naar het lijk van een man keken waarvan ze het gezicht niet konden zien omdat hij op de grond lag met een plas bloed onder zijn hoofd. Ze zagen ook een gapende wond aan de achterkant van zijn hoofd, en wisten nu dat ze weer een moord in hun dorp hadden. Suzanne nam de leiding.

“Chau, ga De Bruin, Jack en de dokter halen, en neem Meow mee om hem naar je vader te brengen. Zeg tegen je vader dat hij tot nader order niets aan de andere gasten mag laten zien of merken. Ik wacht hier op jullie vier.”

Het duurde maar een paar minuten voordat Chau terugkwam met De Bruin, Jack en de dokter.

Deze laatste boog zich meteen over het slachtoffer om zijn eerste onderzoek te doen. De Bruin nam zijn rechercheurs een beetje weg van het slachtoffer, om de dokter voldoende ruimte te geven om zijn werk te doen.

“Nou, eigenlijk verbaast het me om de één of andere reden helemaal niet, dat dit gebeurt op ons huwelijksfeest. Gelukkig is het aan het einde ervan, en hebben we al het grootste deel van deze bijzondere dag achter ons, en hebben we immens kunnen genieten, maar die nu zal eindigen met het begin van een nieuw moordonderzoek. Het is ook weer aan het begin van jouw schoolvakantie, SR. Het lijkt er bijna op dat onze moordenaars alleen op zulke momenten doden. Heeft iemand van jullie ons slachtoffer herkend? Ik niet.”

“Ik vrees dat het een bekende van ons is, baas. Meow herkende hem in ieder geval, hij was echt van streek en hilde gewoon.” Alle anderen knikten nee, dus De Bruin vroeg de dokter of hij klaar was om het slachtoffer op zijn rug te draaien. De dokter bevestigde dit, en deed wat hem werd gevraagd. Op datzelfde moment keek iedereen met wijd opengesperde ogen en mond naar het slachtoffer omdat ze hem allemaal meteen herkenden. Het was Johan Mortier, de privédetective waarmee ze hadden samengewerkt tijdens hun laatste moordonderzoek, dat uitgroeide tot het onderzoek naar drie moorden, en zelfs de ontvoering van Chau's kleine broertje Minh en haar hond Meow. De Bruin was de eerste die reageerde.

“Wat is dit, ik begrijp het niet. Johan? Hij was niet eens bij de gasten vandaag, toch? Ik wist dat hij was uitgenodigd en had eerder op de avond de gedachte dat het me verbaasde dat hij niet kwam opdagen, en nu vinden we hem zo hier.” De dokter, die nog steeds naast het slachtoffer geknield zat, stond op en begon te praten.

“Nou, wat ik je al kan vertellen is dat deze man minder dan een uur geleden is vermoord, en natuurlijk moet de autopsie het bevestigen, maar ik ben er vrij zeker van dat hij is omgekomen door een zware klap op zijn achterhoofd.

Het enige wat nog niet helemaal duidelijk is, is met welk of wat voor voorwerp deze arme man op zijn achterhoofd is geslagen. Dat moet ik nader onderzoeken, want ik zie iets vreemds in de wond, alsof het voorwerp waarmee het slachtoffer werd geraakt een afbeelding van iets achterliet. Ik heb zijn handen en vingers onderzocht, en het lijkt mij niet dat er een worsteling of iets dergelijks heeft plaatsgevonden, dus opnieuw vermoedelijk, werd het slachtoffer verrast. Meer details krijg je nadat ik een volledige autopsie heb uitgevoerd. Ik ga nu naar mijn werkplek en wacht tot het lichaam arriveert. Het spijt me Sam, voor jou en je bruid, dat dit gebeurt op dit moment. Toch denk ik dat je terug kunt kijken op een geweldige dag. Ik spreek je morgen weer." En dan verliet de dokter de plaats delict, en sprak De Bruin zijn rechercheurs aan.

"Ok mensen, geen tijd te verliezen. Chau, kun jij Harry alsjeblieft hierheen halen? Doe het snel maar probeer niemand anders te alarmeren, ik wil een normaal einde maken aan deze dag, voor de mensen in de tent. Gelukkig brengt de tijd geen vragen met zich mee want het is al een normale tijd om het feest te beëindigen. Dat gezegd hebbende, probeer ook de hoofdcommissaris en de burgemeester hier te krijgen, zonder iemand anders te verontrusten. Zij zijn de perfecte mannen om het feest tot een einde te brengen zonder dat iemand merkt wat er werkelijk aan de hand is. Ga Chau, wij wachten hier op je terugkeer."

"Ja baas."

Een paar minuten later kwam Chau terug met Harry, het hoofd van het forensische team en het laboratorium, maar zonder de burgemeester, en zonder de hoofdcommissaris. De Bruin vroeg onmiddellijk om een verklaring, die Chau al begon te geven.

"Ik heb met de chef en de burgemeester kunnen praten omdat ze bij mijn vader zaten, en niemand anders daar was. Ze zeiden dat ik Harry moest halen, en hun de rest in de tent moest laten regelen. Dus, hier zijn we dan." De Bruin was tevreden en wendde zich tot Harry.

“Harry, zoals je zal hebben gemerkt, of in ieder geval begrepen hebt, hebben we weer een moord op handen, maar ik wil elke chaos voorkomen dus we gaan proberen de gasten van deze dag voorlopig in het ongewis te houden. Ik ga de gok wagen dat mijn eerste gevoel en veronderstellingen juist zullen blijken te zijn, door te geloven dat we de moordenaar niet tussen onze gasten zullen vinden. Daarom wil ik dat ze zonder onnodige overlast naar huis gaan. We weten precies wie er allemaal aanwezig waren op deze avond, dus zelfs als mijn veronderstelling niet juist zou blijken te zijn hebben we al zo'n tweehonderd verdachten,” zei hij glimlachend.

“Jij neemt een paar van je mannen apart, gelukkig is iedereen die we nodig hebben hier aanwezig, en je wacht tot iedereen die hier niet hoort te zijn vertrokken is. Dan start je jouw onderzoek rond de plaats delict. Laten we hopen dat de burgemeester en onze chef zo snel mogelijk in hun speciale taak zullen slagen. Jullie blijven allemaal hier, behalve Chau. SR, jij gaat met mij mee. Wij keren terug naar de tent, om deel te nemen aan het einde, en geen vragen op te werpen over onze afwezigheid.”

Chau en De Bruin gingen terug naar de tafel voor het podium, net op het moment dat de korpschef en de burgemeester hun plaats voor de microfoon innamen. Ze leverden perfect werk af, en niet meer dan een kwartier later was de tent leeg, met alleen Chau en haar familie, Sophie, en de rechercheurs en wat agenten, en Meow natuurlijk, aan de grote tafel. De Bruin had er al voor gezorgd dat Harry en zijn mensen hun onderzoek op de plaats delict deden, en hij had de rest van de aanwezigen verzameld aan de grote tafel in de tent.

Hij keek naar zijn vrouw Sophie, en terwijl hij eerst met haar sprak, informeerde hij ook zijn rechercheurs en Sam, hun trouwe adviseur, die natuurlijk ook één van de speciale gasten van het evenement van vandaag was geweest.

“Sophie, mijn lieve vrouw. Het spijt me, we zullen geen normale huwelijksnacht hebben, en ik zal je zelfs alleen naar huis moeten laten gaan, want wij zullen hier en op het bureau druk zijn, waarschijnlijk het grootste deel van de nacht.” Hier werd De Bruin onderbroken. Het was de moeder van Chau.

“Zoiets zal niet gebeuren, sorry, maar Sophie zal met ons meegaan, en niet op een moment als dit naar een leeg huis. Sophie, ik weet dat je zult zeggen dat het niet nodig is, maar ik dring er bij je op aan nu naar me te luisteren. Kom alsjeblieft met ons mee, en Sam, zodra je klaar bent voor de dag kom je, samen met Chau natuurlijk, naar ons huis. Chau zal je de logeerkamer laten zien waar je Sophie zult vinden, en morgenochtend zullen we allemaal samen ontbijten. Jij ook, jongedame.” Met deze laatste woorden keek de moeder van Chau naar haar dochter terwijl Sophie reageerde.

"Heel erg bedankt voor je zorg, Kim. Natuurlijk zal ik naar je luisteren, mijn beste vriendin. Sam en Chau, jullie moeten ook luisteren." Ze sprak deze laatste woorden met een glimlach, maar De Bruin begreep dat ze serieus bedoeld waren.

"Maar natuurlijk schat. Ok, dat is dan geregeld." En toen wendde hij zich weer tot zijn rechercheurs.

"Mensen, weer aan het werk, helaas."

Sophie en Chau's familie verlieten de tent, en De Bruin wendde zich tot zijn mensen. Ze hadden al gezorgd voor de aanwezigheid van vier agenten, dus ze waren met elf, inclusief De Bruin en Chau.

"Ok mensen, laten we alles en iedereen in gang zetten. Jack, jij zorgt ervoor dat iedereen zijn werk krijgt.

Ik wil dat er agenten ter plaatse zijn voor bewaking, en twee agenten moeten de omgeving doorzoeken om te zien of er iets interessants te vinden is, vooral een moordwapen. Susan, jij en Jim gaan naar het bureau, en beginnen met alles uit te zoeken over de laatste verblijfplaats van ons slachtoffer.

Sam en Peter, jullie gaan allebei naar het huisadres van ons slachtoffer en blijven daar om op Chau, Jack en mij te wachten. Zodra we er zijn, wil ik naar binnen kunnen en rondkijken. Eerst gaan wij drieën nu kijken hoe ver Harry en zijn mannen zijn. Laten we gaan mensen!"

Op de plaats van de moord waren Harry en zijn mannen nog steeds bezig, maar zodra hij De Bruin zag, kwam Harry naar hem toe.

“De Bruin, het lijkt erop dat jij geen plezier kunt hebben zonder een moord, nietwaar? We zijn nog niet klaar, maar ik dacht dat ik je dit al moest brengen. We vonden het op het lichaam, jammer trouwens, ik mocht de man wel.” Harry gaf De Bruin een bewijszakje met daarin een bankcheque. Het was voor een bedrag van duizend euro, en was ondertekend door een zekere M. Brands senior. Maar Harry ging door.

“Ik moet je ook meteen vertellen dat Johan zijn auto bij de ingang van het dorp heeft achtergelaten. Dat merkte ik al toen ik aankwam. Ik denk dat dit betekent dat hij niet wilde dat iemand wist dat hij hier was. Ik heb al instructies gegeven om de auto naar onze technische ruimte te brengen, waar we hem beter kunnen bekijken. Nu zal ik het onderzoek hier voortzetten, en als we klaar zijn kom ik weer naar je toe met mijn voorlopig rapport.”

“Bedankt Harry, goed werk. Kent iemand die naam op de cheque?” De Bruin verwachtte geen antwoord, maar het was Chau die reageerde.

“Eigenlijk heb ik die naam vaak gezien, baas. Het is de naam van het bedrijf dat werd ingehuurd door het hoofdkantoor om het formele integratiewerk te doen van ons zoekstelsel met de reeds bestaande politiedatabase.

Het kan natuurlijk toeval zijn, en niets met dezelfde naam op de cheque te maken hebben, maar het is niet echt een veel voorkomende naam.” Jack had een opmerking klaar.

"Zie je? Dit meisje slaapt nooit, niet in het echt, en niet in haar hoofd." De Bruin volgde. "Je hebt gelijk Jack, zeer scherpe observatie SR. Oké, daar moeten we naar kijken. Chau, bel Susan en vertel het haar, zodat ze er direct mee kan beginnen. Eerst was ik bang dat we geen idee zouden hebben van wat hier is gebeurd, maar plotseling hebben we verschillende aanwijzingen om te onderzoeken. Gelukkig zie ik Harry alweer komen, dus hopelijk kunnen we snel op weg."

Harry meldde zich, en terwijl ze zagen hoe het lichaam werd verwijderd om naar het mortuarium te worden gebracht, begon hij zijn voorlopige bevindingen te geven.

“Baas, we hebben niet veel meer gevonden dan wat ik je al heb gegeven. Alleen dit. We vonden een voetspoor, net naast het slachtoffer, waar zand op de grond lag. We hebben een afdruk gemaakt. Verder had Johan al zijn persoonlijke spullen nog bij zich, behalve zijn mobiele telefoon. Ik neem aan dat hij er zeker één bij zich had toen hij kwam, dus een andere veronderstelling is dat de moordenaar de telefoon moet hebben meegenomen. We konden ook zien dat het lichaam een beetje bewogen moet zijn, misschien om de telefoon te pakken. Het leek alsof het slachtoffer aan zijn riem omhoog was getrokken, dus we zullen die op vingerafdrukken controleren, zodra we terug zijn in het lab. Dat is alles wat ik je nu kan geven.” De Bruin zag er gelukkig genoeg uit om Harry vriendelijk te bedanken, en iedereen ging op weg. De agenten bleven achter en De Bruin, Jack en Chau liepen in de richting van het bureau waar Jack zijn auto had achtergelaten, wat hem de mogelijkheid gaf nog een opmerking te maken.

“We zien er nu toch niet uit als rechercheurs? Gelukkig is het donker, ha-ha.”

“Ik had er niet eens aan gedacht, maar ja, je hebt gelijk Jack,” antwoordde De Bruin.

“Toch vind ik het prima, we gaan geen tijd verspillen met omkleden. Bezoeken aan de mensen die we al op onze interesselijst hebben moeten toch nog tot de ochtend wachten. Aangezien dit een onderzoek is met, althans op dit moment, grote vraagtekens, moeten we de vaart erin houden en zonder onnodige vertraging verder gaan.”

Op dat moment bereikten ze de auto en reden richting Den Haag, waar het slachtoffer zijn woning en kantoor op hetzelfde adres had. Sam en Peter waren nergens te bekennen toen ze aankwamen, dus dat was even een verrassing, maar al snel kregen ze het antwoord. Zodra ze uit de auto stapten ging de deur van het kantoor open, en Sam en Peter stapten naar buiten. Peter begon meteen te praten.

“De deur stond open baas, dus we hebben snel en zorgvuldig rondgekeken. Het is heel duidelijk dat het kantoor is doorzocht, het is chaos daar. Sam had echter een slimme observatie. Sam, je moet het zelf maar vertellen.”

“Ok Peter, bedankt,” antwoordde Sam. “Ja baas, ik denk dat we het tijdstip van de doorzoeking van het kantoor kunnen vaststellen, want de dader of daders hebben een kleine bureaulok op de grond gegooid, en die moet met de val kapot zijn gegaan. De tijd die het aangeeft is vijf over tien, dus ik denk dat het veilig is om aan te nemen dat ze op dat moment het kantoor hebben doorzocht.” De Bruin glimlachte en reageerde.

“Goed werk Sam. Ja, ik denk dat het veilig is om deze aannames te doen, maar het toont ook iets anders aan. De daders hebben dit kantoor dus doorzocht vóórdat de moord plaatsvond. Dus waarschijnlijk vonden ze niet wat ze zochten, en gingen ze daarna op zoek naar Johan. Oké, we moeten het hier laten voor wat het is, en eerst Harry en zijn mannen hun werk laten doen, ook hier. Jack, kun je Harry alsjeblieft bellen? Sam, Peter, ik moet jullie vragen hier te blijven tot Harry en zijn mannen zijn gearriveerd en hun dingen hebben gedaan.

Daarna kunnen jullie het pand afsluiten en naar het bureau komen, waar wij nu naar terugkeren.”

Terug op het bureau liep De Bruin meteen naar de kantine, terwijl zijn rechercheurs hem volgden. Toen ze de kantine binnenkwamen zagen ze dat deze al vol in bedrijf was, en ze zagen Susan en Jim aan hun gebruikelijke tafel in de voorste hoek van de kantine zitten.

De Bruin haalde een kop koffie en wat broodjes aan de balie, en Jack en Chau deden hetzelfde, waarna ze bij Susan en Jim aan tafel gingen zitten. Susan wendde zich meteen tot haar baas.

“Baas, we hebben die naam onderzocht van de cheque die op het lichaam van het slachtoffer werd gevonden. Het blijkt van de eigenaar te zijn van een bedrijf met dezelfde naam als op de cheque. Het bedrijf is een bekend IT-bedrijf, en heeft zelfs werk voor de politie gedaan.

Eigenlijk deden ze de integratie van het zoekstelsel van Chau met de bestaande politiedatabase. Ze hebben ook een andere divisie, waar ze computerchips ontwikkelen en produceren. Die divisie wordt geleid door de zoon van de eigenaar van het bedrijf, een zekere Martin Brands senior.” De Bruin reageerde met een glimlach.

“Goed, we wisten al van het bestaan van dat bedrijf, maar we wisten nog niet zeker of het een relatie had met de naam op de cheque, dus nu weten we het wel. Susan, zoek uit waar we die eigenaar kunnen bereiken. Kom ook meer te weten over zijn zoon, zodat we ook met hem kunnen praten als dat nodig is. We gaan morgenochtend vroeg langs bij Brands senior. Ah, daar zijn Sam en Peter, precies op het juiste moment. Luister mensen, we hebben genoeg om verder te gaan en we moeten ook nog een paar andere bezoeken afleggen, maar dat kunnen we nu niet doen vanwege het tijdstip. We kunnen het beste nu allemaal naar huis gaan en een paar uur slapen. We zien elkaar hier weer om zeven uur. Chau, wij gaan naar jouw huis.”

3.

H*et was zeven uur en iedereen was aanwezig, en had een hete kop koffie of thee voor zich. De Bruin had niets te eten genomen want hij had al van een luxueus ontbijt bij Chau thuis genoten.*

"Goedemorgen mensen. Goed om jullie allemaal met heldere gezichten te zien. Ik had nu al op huwelijksreis moeten zijn, maar in plaats daarvan zitten we weer hier, geconfronteerd met een nieuwe moord. Een persoon weer, die we kennen, ik in het bijzonder, omdat ik ooit met hem lid was van dezelfde roeivereniging. Johan Mortier, we kennen hem allemaal, van zijn medewerking aan het vorige moordonderzoek dat we hadden en omdat hij de oom was van Paul Mortier, één van de vier vrienden in dat onderzoek. Ik heb al wat agenten gestuurd om Paul op te halen, zodat we met hem kunnen praten, hem het vreselijke nieuws kunnen geven, en hem kunnen vragen om de officiële identificatie te doen. Na dat gesprek zullen SR Chau, Jack en ik een bezoek brengen aan die meneer Brands senior.

Een kwartier later had De Bruin een gesprek met Paul Mortier, die erg van streek was door het nieuws dat hij zojuist had gekregen.

"Het spijt me Paul, ik moet je wat vragen stellen. Vind je dat goed, of wil je dat we dit later doen?" De jonge man schudde met zijn hoofd.

"Nee, stel uw vragen, commissaris. Er mag geen tijd verloren gaan om de beesten te vinden die dit hebben gedaan. Maar meneer, misschien heb ik al iets belangrijks voor u. Gisteravond kwam mijn oom bij mij thuis en gaf me een brief voor u.

Hij zei dat ik de brief bij me moest houden, en pas aan u moest geven als er eventueel iets met hem zou gebeuren.

We hadden een ongemakkelijk gesprek na die vreemde instructie, omdat ik mij er natuurlijk zorgen over maakte.

Mijn oom wilde het niet uitleggen, omdat hij niet wilde dat ik erbij betrokken raakte. Hij vertelde me alleen dat hij dit zo moest doen, en vertrok zonder verder nog iets te zeggen. Toen uw agenten me vanmorgen kwamen ophalen, begreep ik meteen dat er iets met mijn oom gebeurd moest zijn, en nu kreeg ik daar de vreselijke bevestiging van.”

“Weet jij nog iets over de zaken waar je oom mee bezig was? Alles, hoe klein ook, kan helpen.” De Bruin zag de jonge man nadenken, maar leerde niets nieuws.

“Nee meneer, het spijt me. Vóór dat moment gisteren was de laatste keer dat ik mijn oom zag meer dan een week geleden, en op dat moment leek er niets aan de hand te zijn.” De Bruin besloot dat hij dit gesprek moest beëindigen.

“Ok Paul, heel erg bedankt, en nogmaals sorry voor je verlies. Ik mocht je oom echt graag. Hij was een goede man. Nu zal ik mijn agenten je terug naar huis laten brengen. Ik neem snel weer contact met je op, al was het maar om te kijken hoe het met je gaat. Kop op Paul.” En toen opende hij de deur, en riep de agenten om de jongeman naar huis te brengen. De Bruin ging zelf naar de briefingruimte, waar zijn mensen waren verzameld. Voordat hij iemand aansprak ging hij op een stoel zitten, en opende de brief die hij zojuist van Paul Mortier had gekregen. Hij las het snel, en terwijl hij nog aan het lezen was stond hij al op. Toen gebaarde hij Jack en Chau dat ze naar hem toe moesten komen, en dan begon hij de kamer in te schreeuwen. Hij was plotseling totaal gestrest, iets wat niemand in de kamer ooit van hun baas had gezien.

“Fred, haal vier agenten, en stuur ze naar het huis van SR Chau en laat twee van hen mijn vrouw daar ophalen, en haar hier brengen.

De andere twee agenten blijven bij het huis om er te posten. Chau, jij gaat met de agenten mee om het je ouders uit te leggen. Zij hoeven zich geen zorgen te maken, het gaat eigenlijk alleen om Sophie. We laten alleen voor de zekerheid twee mannen achter. Daarna kom je terug.